

Насамкінець слід наголосити на тому, що міграційна криза Євросоюзу та її наслідки спричиняють зниження ефективності функціонування Шенгенської зони (йдеться про можливість відновлення контролю на внутрішніх кордонах ЄС), При цьому Шенгенська угода цілком правомірно вважається одним із ключових досягнень європейського інтеграційного процесу [1, с. 335; 3].

На нашу думку, припущення, що міграційна криза та її наслідки можуть «розвалити» ЄС, є перебільшенням. Проте, безумовно, це питання потребує першочергової уваги з боку як Брюсселя, так і політичних еліт країн-членів ЄС.

Список використаних джерел

1. Алгаш В., Піттель А. Сучасна міграційна криза як виклик для Європейського Союзу. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 12. С. 334 – 338.
2. Мехед Н. Обсяги нелегальної міграції до ЄС у 2019-му році були найнижчими за сім років URL: <https://p.dw.com/p/3WNrv> (дата звернення 20.02.2020).
3. Токарюк О. 5 причин, чому проблема міграції може розвалити Євросоюз. URL: <https://hromadske.ua/posts/problema-mihratsii-v-uevrosoiuzi> (дата звернення 20.02.2020).

Р.М. Ключник

Університет імені Альфреда Нобеля, м. Дніпро

МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ: ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Велика Британія протягом XX століття перетворилася з країни-донора мігрантів на країну-реципієнта. Мешканці колишніх колоній – Індії, Пакистану, Нігерії, Зімбабве, ПАР – а також жителі інших держав. Міграційна політика розвивалася не лінійно, а в залежності від позиції того чи іншого уряду (консерваторів або лейбористів).

На початок 2012 р. Велика Британія посідала друге місце в ЄС після Німеччини за числом жителів, які народилися за кордоном, – 7,6 млн (12%) [1, с. 140-141]. На нашу думку, це можна пов'язати з ліберальною міграційною політикою уряду Т. Блера. Після розширення ЄС у 2004 р. у країнах «старої Європи» було встановлено різні режими стосовно вільної трудової міграції. Лише три західноєвропейські країни відкрили свої ринки праці для робітників із щойно приєднаних країн одразу після їхнього вступу: Велика Британія, Ірландія та Швеція [2, с. 194].

Консервативний уряд Т. Мей взяв курс на створення hostile environment (несприятливого середовища), що було втілено в Імміграційних актах 2014 та 2016 рр. Так, орендодавці тепер зобов'язані перевіряти імміграційний статус орендарів на можливість робити внески в систему охорони здоров'я. Станом на листопад

2017 р., 42% орендодавців Великої Британії відмовлялися здавати житло особам без паспорту Сполученого Королівства [3, с. 107].

У лютому 2020 р., після виходу Великої Британії з ЄС, було анонсовано ще більш жорстку політику. 19 лютого 2020 р. ВВС оприлюднила плани уряду щодо закриття можливостей в'їзду низькокваліфікованим робітникам. Міністерка внутрішніх справ П. Пател заявила, що необхідно заохочувати до переїзду людей, що мають таланти та здібності. Очікується, що для отримання можливості імміграції, іноземний громадянин повинен отримати 70 пунктів. Ці пункти нараховуються, зокрема, за знання англійської мови, певний рівень освіти, наявність запрошення на роботу та розмір очікуваної зарплати. Пороговий рівень зарплати буде зменшений з 30 тис. фунтів стерлінгів до 25,6 тис. фунтів стерлінгів на рік. Але представники деяких галузей (сільське господарство, медсестринська справа, кейтерінг) вже заявили про можливу нестачу кадрів у майбутньому [4].

Британська газета «The Guardian» спробувала резюмувати плани уряду наступним чином:

1. Кордони Сполученого Королівства будуть закриті для некваліфікованих працівників. Усі мігранти мають говорити англійською.

2. Пропозиція щодо працевлаштування має бути не менш як 25600 фунтів стерлінгів на рік, в окремих галузях, де спостерігається нестача кадрів (сестринська справа), – від 20480 фунтів.

3. Фактично закривається дорога для самозайнятих працівників, таких як польські сантехніки чи румунські будівельники, що приїжджають, не маючи запрошення на роботу.

4. Прикордонний контроль не буде приймати ID-карти, видані у Франції чи Італії. Це сприятиме недопуску неєвропейських робітників, які обходять систему за допомогою підроблених чи вкрадених ID-карт.

5. Поріг компетентностей для іноземців, бажаючих працевлаштуватися у Великій Британії, буде знижено від рівня університетської освіти до рівня середньої освіти (A-level). Ліміт на прийняття кваліфікованих робітників буде скасовано, а невелику кількість кваліфікованих робітників прийматимуть без наявності запрошення на роботу [5].

Таким чином, міграційна політика Великої Британії спрямована не на закриття кордонів узагалі, а на підвищення рівня кваліфікації майбутніх працівників, що в цілому відповідає політиці консерваторів.

Список використаних джерел

1. Кочеткова Л.Ю. Миграционные процессы в Великобритании как фактор социально-демографической реструктуризации населения: дис. ... канд. геогр. наук: 25.00.24; ФГБОУ ВО Пермский государственный национальный исследовательский университет, 2017. 238 с.

2. Міхавчук Л. Політика Великої Британії щодо трудової міграції в Європейському Союзі в контексті його розширення. *Науковий вісник Одеської національної економічної університет. Всеукраїнська асоціація молодих науковців. Науки: економіка, політологія, історія*. Одеса, 2014. № 5 (213). С. 191–208.

3. Годованюк К. Контуры новой миграционной политики Соединённого Королевства. *Научно-аналитический вестник ИЕ РАН*. 2018. № 6. С. 106–111.

4. Immigration: No visas for low-skilled workers, government says. URL: <https://www.bbc.com/news/uk-politics-51550421> (дата звернення: 20.02.2020).

5. Immigration: firms will need to train more UK workers, says Priti Patel. *The Guardian*. URL: <https://www.theguardian.com/uk-news/2020/feb/19/immigration-firms-will-need-to-train-more-uk-workers-says-priti-patel> (дата звернення: 19.02.2020).

А.О. Перфільєва
Університет імені Альфреда Нобеля, м. Дніпро

РЕЛІГІЙНИЙ ЧИННИК ПОЛІТИЧНОГО ПРОЦЕСУ ГЛОБАЛЬНОГО СВІТУ

Сучасний світ перебуває в стані глобальної трансформації, зміст якої визначається процесом неоліберальної глобалізації. Під впливом глобалізації відбуваються масштабні зрушення в усіх сферах життєдіяльності суспільства і релігія не лишається осторонь цих зрушень. Початок ХХІ ст. не став часом релігійного занепаду, його скоріше доцільно визначати як час «релігійного ренесансу». На думку дослідників, «одним із тих чинників, якщо не головним, який призвів до повернення релігії на міжнародну арену, в глобальну політику і в міжнародні відносини є глобалізація» [1, с. 60]. Релігія незримо присутня в політичних практиках у різних куточках світу, зберігаючи свій доволі складний статус, який проявляє себе у періоди суспільних трансформацій. Тривалий час релігію розглядали насамперед як чинник, що блокує своїми конфесійними виявами глобалізацію, продукуючи очевидну регіоналізацію світу. Проте, завдяки дискурсу про співвідношення регіоналізації та глобалізації став зрозумілим неоднозначний контекст конфесійності у глобальному світі й здобуття ним нового звучання в умовах глобалізації неоліберального типу.

З іншого боку, очевидною є наявність в сучасному світі релігії як глобального явища, тобто такого, яке демонструє присутність у всьому світі. В той же час, як зазначає один з авторитетних вітчизняний релігієзнавців А.Колодний: «Глобальним явищем релігія стає не за своїми конфесійними ознаками, а за природою своєї функціональності» [2, с. 218]. Основою глобальності релігії слугує універсальність тих функцій, які вона виконує у суспільстві протягом тисячоліть. В сучасному світі у більшості випадків індивіди і суспільство не відкидають визнання соціальної ролі релігій. Попри те, що більшість не бере участі в релігійному в житті в його традиційних формах та в діяльності церковних організацій, переважна більшість людей по всьому світу схвально або байдуже ставиться до релігії.

Важливим виміром глобальності релігії стає також світоглядне підґрунтя, у відповідності до якого релігія розглядає світ як цілісність, яка забезпечується творінням і промислом Всевишнього або Надприродного.